

Sant Jordi 2001

"Redescobrim el Ter: una aproximació
imaginativa"
Combinació d'una proposta poètica a càrrec
de

Francesca Laguarda i Darna
i
Eva Naranjo Estañol

Amb imatges del fons documental del
Museu de l'Aigua

Biblioteca Jaume Ministral i Masià, 25 d'abril de 2001

El pantà de Susqueda encara fa una por latent, subconscient, però amb els anys tot s'esmorteeix i ara per a molta gent s'ha convertit en una destinació de passeig de cap de setmana. Aquella gran extensió d'aigua enmig d'un paisatge frondós i muntanyenc és d'una apreciable qualitat estètica. Menys quan, com va passar l'hivern del 1989, les aigües baixen tant de nivell que emergeix el poble, les velles cases mig en runes, com un testimoni que no es van atendre raons per evitar la seva trista fi.

Miquel Pairoli

ÈGLOGA

De lluny m'arriben els ventalls de l'aigua
amb la recança d'aquells verbs de juny
sotraguejant de nou, molins de força
i l'engranatge que em somou olors
d'una pols ocre i de blat batut.

De lluny m'arriben els ventalls de l'aigua
el repòs del sedàs, la tarda d'ambre,
el circell dels meus dits que ara amanyaguen
el plaer tàctil de la teva armilla
perquè mai més no t'hi hivernin les arnes.

De lluny m'arriben els ventalls de l'aigua,
la cintra que el teu cos, lligant, dibuixa
el gest amb que s'entreguen les glicines
i l'ègloga que Ceres et cedeix
desposseint-se del seu ram d'espigues.

Francesca Laguarda i Darna

AHIR, MARE

Ahir, por després del migdia
vam anar al Pla dels Socs,
feia un sol tímid de gener
però convidava a viure.
No havíem tornat al Ter
d'ençà de joves
quan les dones hi anàveu a rentar
amb el carretó ple de roba.
Vam recordar el paratge d'arbres blancs
i també el de les set fonts
i d'on hi fèieu corredisses
per atrapar la pedra més bonica.

El riu anava baix i t'evocava
i t'evocava, mare
aquells diumenges il·líicits de pesca
amb "sargentos que cumpliendo deberes"
trencaven d'un cop sec la canya a l'avi.
I t'evocava i el vol més baix i curt
d'un aeroplà amb els colors francesos
estavellant-se en el talús del temps
i t'evocava falgueres i serps
i berenars a l'ombra d'uns estius
amb gust "orange" a l'horta de ca l'Úrsula.

Tornàrem resseguides
de pedres i llots insalvables
i de morts que ens pessiguen
el record pantanós
-com ens pessiguen aquests joncs ressecs-.

Francesca Laguarda i Darna

SÍNIA

Segueixo lentament la sínia
i vaig sentint com existeixo
cada vegada que els catúfols
corprenen el soroll de l'aigua.

Secretament, assadegada
m'enfonso fins el fons de la cisterna.

Engloteixo tota la força
perquè el meu cos en sigui l'argue.

Giravolto com un desig
entre les aspes del molí
que em porta l'aigua.

I tot el procés recomença
intensament i verd
en una fulla de falguera.

Francesca Laguarda i Darna

DEVESA

Arbres de pell amb noms, sempre despresa
que es despentin en pluges marrons...
tan solitaris com camins perduts
i tan llunyans com per saber que hi són.

Arbres per passejar, plens de ferides
que preserven el riu de la remor.
Deliris de silencis, verds i grocs
que ens regalen cireres de fusta.

Arbres que duen els noms de la calma
que ens acullen desplegant miralls
sempre a mig camí de l'infinit
sense deixar-se abraçar del tot.

Arbres sense pastors, de verds llunyans
on les cadències descansen ocres.
plens de campanes i vents, plens de cels
salvatges i ferits, altius i tendres.

Arbres d'infància sense tallar
són tan a prop com el record dels avis
amb els bancs buits, plens de petons a l'ombra
intuint somnis de boira i amants.

Arbres on dormen deesses cansades
que acompanyen els xiscles dels nens
mans que només demanen la claror
set que només demana fonts amb molsa.

Eva Naranjo Estañol

BUGADA

Rentaves roba amb els ulls d'una grega
a la mateixa pedra grisa llisa
amb les mans endurides i vermelles.

Sempre hi anaves amb un farcell ple
amb el sabó de greix i el davantal
amb la desgana de qui tot ho acull

L'aigua neta s'enduia les taques
ho impregnava tot d'olor de riu
enganyava l'escuma fent miratges

Comparties el temps amb altres dones
es barrejaven cançons i rialles
històries cansades i destins

Cada dijous, a la tarda, rentaves

Eva Naranjo Estañol

Passada la Devesa, vora Ter, esperàvem a la palanca la barca que travessava el riu, única passera que hi havia aleshores i que portava d'una riba a l'altra homes i bestiar, amb una calma i una parsimònia que semblava que el trajecte durés mitja hora. Jo m'inclinava a la borda per tocar amb els dits l'aigua del riu, mentre l'avi donava conversa al barquer que, estintolat en el gran pal que li feia de timó i de punt de resistència, anava empenyent amb la força dels peus la barcassa.

Just en ésser a l'altra riba ja tot havia canviat: quedaven enrera les cases de la ciutat i els arbres immensos dels seus passeigs, per entrar a espais de camps sense límits, amb un cel de cap a cap blau i lluminós, i amb un aire fi com una carícia i amb una aroma de flors i d'herba i aigua que et feia obrir tots els sentits.

(...)

Així era aquella terra...

Miquel de Palol

Els rius van venir. L'aigua va arrossegar la vegetació que havia crescut a la primavera i a l'estiu pels torrents ressecs. En alguns racons va esllavissar els marges. Tot just la terra engolia l'aigua que havia caigut hores abans, que tornava a ploure amb tenacitat i insistència, amarant els camps i obrint xaragalls pels pendents. Temps de llevar.

Miquel Pairoli